

Ogenj za boljše življenje

Na vrhu lekarniškega predala smo našli tole svetlo besedilo:

Besede so kot diamanti v zemeljskih globinah, ki čakajo na svojega rudarja, bisernice na dnu morja, ki čakajo na svojega potapljača, in zlato v naplavljenem pesku, ki čaka na svojega izpiralca. Izrečemo jih, zato da bi oblikovale svet, kjer bi lahko prosto zadihali. Lepo je dihati s polnimi pljuči, zato ne ostanimo križem rok. Ni nam treba čakati na velik zgled, ko bodo ugasnili tovarniški dimniki, ki nam kvarijo ozračje na debelo. Naj vsak ugasne svojo cigareto. Če naredimo prvi korak, smo polovico dela že opravili.

Prvi odrešilni korak za dah

Nisem popoln, med drugim tudi kadim. Toda zaslužim si, da mi uspe postati nekadilec prav tako kot komur koli drugemu. Tudi jaz imam dar, da ne le tlim, ampak zanetim ogenj za boljše življenje.

Verjamem, da bo šlo. Izkoristil bom priložnost, da postanem boljši človek. Če naletim na nepremostljivo oviro, jo uporabim kot zid, ob katerem se premikam, da ne zaidem v temi. Če me vseeno zanese s poti, gotovo srečam čudovite ljudi, ki mi bodo pomagali naprej. Če zaplujem mimo zapeljivih siren, ki pojejo hvalnice tlečemu užitku, pa se prej dam privezati za jambor kot Odisej. Obdal se bom s pravimi prijatelji, ki bodo gluhi za pomoč pri izpolnitvi moje slepe namere, da bi spet planil v kadiski objem.

Posvetil se bom tej stvari, ker se spleča. Prvi uspeh je že ta, da sem premagal strah pred neuspehom. Četudi mi bo sprva spodletelo, ker se bo kadilska sla izkazala močnejša od moje šibke volje, ne bom odnehal. Še vedno velja: »Kdor izgubi bitko, še ne izgubi vojne!« In: »Ne glede na število poskusov moram v vsakem primeru poskusiti najprej prvič.«

Tvegati bom in zapustil turobno čredo kadilcev, ker mi preprečuje, da bi resnično svobodno zadihal. Če ni nobene poti, da se izvlečem iz kadilske zagate, bom pot sam postavil. Ne bom čakal, da prej postanem popoln, preden se lotim naloge. Če bom preveč premišljeval, mi bo zmanjkalo časa, da bi kaj storil. Če se izkaže, da premalo vem, kako se tej reči streže, bom uporabil znanje drugih ljudi. Ne bom se odrekel pomoči, pa če je to le navadni nikotinski obliž.

Ne bom zapravljal upanja za uspeh, ker odpira skrinjo življenjski darov. Premagal bom kadilsko oviro, ker ne more postati večja, jaz pa jo lahko prerasem. Ne bom se več pital s predsodkom, da sem nepoboljšljivi kadilski slabič, čas je, da izostrim okus na svežem zraku.

Ni mi treba nositi vseh bremen, ki mi jih življenje naloži: »Kadilskega gotovo ne!«

Ne bom zahajal v kadilsko družbo, kjer mi tobačni dim zastira pogled. Če mi bo znanec rekel: »Daj, ne bodi šleva pa prižgi eno!« ga bom zavrnil: »Rade volje, tovariš, le če je ta tista, ki si se je ti, korenjak, odpovedal.«

Ne bom več nasedal puhlim teorijam, da je kajenje oblika svobode. Velja prav nasprotno. Kajenje je bolezen, če ne bi bila, odlaganje kadilskega bremena ne bi bilo še večje breme.

Ravno mene je zadela ta težka uganka, kako se prebiti skozi gosti dim na drugo stran, a se ne bom pritoževal, ker nimam časa zapravljati čas.

Vztrajal bom, prav radoveden sem, katera preglavica me čaka za naslednjim vogalom. Ne bom se obremenjeval z neumno mislijo, da se bom moral za celo življenje odpovedati cigareti, ampak se bom raje veselil vsakega dodatnega svežega jutra brez nje. Sleherni foton svetlobe je zame dragocen na vsakodnevni poti k zdravemu cilju.

Vsaka prava stvar mora biti prej v mislih, preden se lahko zgodi. Si že predstavljam, kako krasno je tam čez, že vidim, kako stopam kot zmagovalec prek ciljne črte. Prosil bom svoje bližnje, naj držijo zame pesti, da se vse to res zgodi.

Zamenjal bom slabše za boljše: začaran krog živčnosti za stanoviten mir. Preuredil se bom. Odprl bom svojo trdosrčno srce razumu in nehal kaditi tudi zaradi drugih, s katerimi živim.

Ne bom izgubil smisla za duhovitost. Ko je moj prijatelj nehal, si je prej kupil cel niz cigaret, da bi preizkusil svoj nekadilski projekt. Iz velikega zavoja je nato vzel zavojček, ga odprl in izvlekel cigareto, ki jo je prižgal in ugasnil, preostalih 199 cigaret pa je odložil na vidno mesto v kredenco in se jih ni več dotaknil. Ko sem ga vprašal, zakaj si je dal narediti takšen strošek, mi je odvrnil z vprašanjem, zakaj ga noben ne vpraša po njegovem več tisočkrat večjem kadilskem strošku pred tem.

Po duhovitosti bom prijatelja prekosil. Prosil ga bom, ali lahko zdaj jaz za preizkus pokadim tistih 199 cigaret. Odgovoril mi bo: »Kaj si nor!« Jaz pa mu bom mirno odvrnil: »Zakaj se ne čudiš moji več tisočkrat večji kadilski neumnosti pred tem!«

Na njegov: »Zdravstvuj!« bom odgovoril z: »Bog daj!« Ugasnil bom prižgano cigareto in zanetil ogenj za boljše življenje.

Janez Špringer, mag. farm., spec